

Anne Rainey

Overgave

Proloog

Drie jaar eerder...

Met pijn in zijn buik van opwinding stapte Dean de kleine flat binnen die hij deelde met zijn Linda, met wie hij nu anderhalf jaar samen was. Zijn handen trilden een beetje bij de gedachte aan wat hij ging doen. Hij keek naar het kleine doosje in zijn hand en grinnikte. Dit was het dan. Hij stond op het punt de vrouw van zijn leven ten huwelijk te vragen. Ze waren nu al zo lang samen, het werd verdorie de hoogste tijd een eerbare vrouw van haar te maken. Om iedereen te laten zien dat ze bezet was. Dat ze de liefde gevonden had. Hij wilde haar horen zeggen dat hij haar man was. En – waarom ook niet – hij wilde dat ze zijn kinderen zou dragen. Raar maar waar.

Uit de slaapkamer klonken geluiden en Dean trok zijn wenkbrauwen op. Hij keek op de klok aan de muur naast de boekenkast. Om drie uur 's middags zou Linda nog op haar werk moeten zijn. Haar baan in de bediening bracht nagenoeg niets op en hij wilde dat ze ermee ophield maar ze had geweigerd omdat ze het geld nodig hadden. Zijn bouwbedrijf liep overigens prima op het moment. Nog even en dan zou ze het rotbaantje op kunnen zeggen en thuis kunnen blijven om voor de kinderen te zorgen, zoals ze altijd had gezegd.

Toen hij weer iets hoorde stopte Dean de ring in zijn jaszak en liep door de kleine gang. Ze was thuis en lag in bed; niet precies hoe hij zich zijn aanzoek had voorgesteld maar hij zou er wel iets van maken. Hoe dichter hij bij de gesloten slaapkamerdeur kwam hoe hoger de haren in zijn nek gingen staan. Het geluid van lachende mensen klonk door de spleet tussen de deur en de drempel. Niet alleen vrouwengelach, besepte hij. Dean voelde de knoop in zijn maag groeien terwijl hij de deurknop pakte en omdraaide. Als vastgenageld bekeek hij het tafereel dat zich op het bed afspeelde: Linda, de vrouw die hij een paar seconden geleden nog ten huwelijk had willen vragen had de pik van een andere man in haar mond. Dean

kon niet praten, hij kon amper ademen. Hij verplaatste zijn gewicht en die beweging was genoeg om de aandacht van de minnaars te trekken. Armen en benen vlogen in het rond toen Linda en haar 'lunchafspraak' van elkaar los probeerden te komen en iets zochten om hun naaktheid mee te bedekken. Terwijl Linda het niet voor elkaar kreeg de deken om zich heen te wikkelen keek Dean naar de blonde man die op de rand van het bed zat (het bed waar Dean een aantal uur geleden nog in geslapen had) en hij fronste toen hij de kok van het restaurant waar Linda werkte herkende. Ah, daarom wilde ze niet stoppen met haar baan. Jezus, wat een idioot was hij geweest. Een domme verliefde dwaas.

'Zo, ik zie dat er naast vette burgers en smerige koffie nog veel meer op het menu staat van die vreettent, of niet, schatje?'

Jimmy ging staan, zijn gezicht spierwit. 'Eh, ik...'

Dean stak een hand op. 'Laat maar. Pak gewoon je spullen en ga weg.'

Hij wees naar Linda die een gesmoorde kreet slaakte. 'Misschien moet je zijn kwakje even van je kin vegen voordat je vertrekt. Kan nogal gênante situaties opleveren.'

'Het was een vergissing,' zei Linda met tranen in haar ogen. 'Dit was de enige keer, dat zweer ik, liefje. Ik heb je nooit eerder bedrogen. Nooit!'

De blik van ongeloof die Jimmy haar zond sprak boekdelen. De enige keer, nonsens. Dean wist dat hij blind was geweest, maar zijn ogen waren geopend. Hij liep op haar af en pakte haar kin stevig beet. 'Doe ons allebei een plezier en hou je mond. Maak gewoon dat je wegkomt.'

Dean liet haar los en liep naar de deur. 'Je hebt twee uur om je spullen te pakken en op te rotten. Als je slim bent, ben je weg als ik thuiskom.'

Ze riep zijn naam toen hij wegliep. Dean kon haar van buiten horen. Toen hij bij de lift was en op de knop drukte was hij doodkalm. Zijn emoties leken volledig opgedroogd. Hij voelde zich verdoofd tot op het bot. Hij had van haar gehouden. Ze was lief en zorgzaam geweest. Ze waren een perfect stel, dat zei iedereen. Nu was het enige wat Dean voor zich zag

haar mond die een andere man pijpte. Dat beeld zou hij nooit vergeten.

Toen de liftdeuren opengingen, deed Dean een stap naar voren. Toen hij zeker wist dat hij alleen was stak hij zijn hand in zijn zak waar hij het doosje met de mooie diamanten ring vond. 'Nooit meer,' zei hij ernaar starend. Goed, hij was een sukkel geweest maar hij leerde snel. Het was verdomme niet eens de eerste keer dat hij door een vrouw verraden was. Het was hem twee keer eerder overkomen. Het verschil was dat Dean deze keer op het punt had gestaan om met Linda te trouwen. Nu was de maat vol. Er zou heel veel moeten gebeuren voor hij een vrouw weer zo dichtbij zou laten komen.

Toen de lift stopte en de deuren opengleden stond Dean tegenover een oudere dame die in wilde stappen. Ze passeerden elkaar maar voordat de deuren weer dichtgingen gaf hij haar het doosje. Toen ze hem niet-begrijpend aankeek, zei hij: 'Ik heb het bij nader inzien toch niet nodig.'

Ze deed het doosje open en schrok. 'Een diamanten ring!'

'Ja. Hou maar. Of verkoop hem. Wat u wilt.'

Haar antwoord verdween achter de deuren die dichtgleden. Dean haalde zijn mobieltje tevoorschijn en belde zijn broer. Wade nam bijna meteen op. 'Hoe is het, broertje?'

'Linda en ik... zijn uit elkaar.' Hij kon het niet opbrengen om te vertellen waarom. De aanblik was erg genoeg geweest. Hij had geen enkele behoefte erover te praten.

'Jezus, dat is klote. Ik was ervan overtuigd dat jullie elkaar binnenkort het jawoord zouden geven.'

'Ja,' stamelde hij. 'Heb je bier in huis?'

'Beter nog, ik heb whisky.'

'Mijn held. Ik kom er nu aan.'

'Hé man, gaat het wel?'

Dean rolde met zijn ogen. 'Ik ga mijn auto niet tegen een boom parkeren. Als je dat bedoelt.'

'Dat is niet precies wat ik bedoel.'

'Dat weet ik,' zei hij beseffend dat Wade zich zorgen maakte. Wade was de oudste en dat betekende automatisch dat hij zich altijd zorgen maakte. 'Joh, het komt wel goed. Niets wat

een avondje doorzakken niet op kan lossen.’

‘Goed dan, maar rij voorzichtig,’ zei Wade.

‘Gordel om en alles, *papa*,’ kaatste hij terug.

Ze hingen op en Dean was weer alleen met zijn gedachten terwijl hij het gebouw uit liep naar zijn auto. Het beeld van Linda, bloot en bezig met een andere man, kwam meteen weer in hem op.

Hij vroeg zich af hoeveel jaar hij nodig zou hebben om het kwijt te raken.

Nu...

Catherine bleef een paar seconden onbeweeglijk zitten om te verwerken wat de huisarts van haar moeder haar net verteld had. Hij had vanmorgen vroeg gebeld en gevraagd of hij langs kon komen. Hij had gezegd dat het om een privéaangelegenheid ging. Over haar ouders, om precies te zijn. Haar ouders waren twee maanden eerder bij een afschuwelijk auto-ongeluk om het leven gekomen dus Catherine had geen flauw idee waar de dokter het over wilde hebben. De nieuwsgierigheid had het uiteindelijk gewonnen en ze hadden een afspraak gemaakt.

Dokter Cabel was meer geweest dan alleen een huisarts. Hij was naast huisarts van het hele gezin altijd een goede vriend van haar ouders geweest, al zolang Catherine zich kon herinneren. De vriendelijke, oudere man met de zachte bruine ogen had haar haar eerste prikjes gegeven. Toch had Catherine bij het horen van zijn haastig vertelde onthulling het idee dat ze door een gat was gevallen en in een konijnenhol was terechtgekomen. Dit kon niet anders dan een verschrikkelijke droom zijn. Dat moest wel. Maar als dat zo was dan hoopte ze verdomme wel dat ze heel snel wakker zou worden.

‘Meent u dat?’ had ze gevraagd met een bibberig stemmetje. ‘Dit moet een slechte grap zijn. Het kan niet waar zijn.’

‘Het spijt me, Catherine,’ had dokter Cabel gezegd terwijl hij haar vanaf de andere kant van het perfect in de was gezette kersenhouten tafelblad meelevend aankeek. ‘Ik meen het echt. Jij bent geadopteerd.’

‘Hoe? Wanneer?’ Ze schudde haar hoofd in een poging haar gedachten te ordenen. Met elk woord dat de dokter zei leek het een grotere chaos te worden in haar hoofd. ‘Hoe heeft mijn moeder dat voor me kunnen verzwijgen?’ Ze dacht aan haar vader; aan de onderzoekende kusjes als van een kat die hij haar gaf, en ze voelde een knoop in haar maag. ‘Hoe konden zij dat voor mij verzwijgen?’

De dokter ging achterover in zijn stoel zitten en duwde zijn bril hoger op zijn neus. Hij trok zijn wenkbrauwen op alsof hij er net zo weinig van begreep als zij. ‘Dat weet ik niet. Ik zou willen dat ik het wist. Ik kan je alleen met zekerheid zeggen dat je moeder niet je biologische moeder is, Catherine.’

Catherine was verpletterd geweest door het nieuws dat haar beide geliefde ouders door een wrede speling van het lot om het leven waren gekomen. Ze waren allebei vijfenvijftig jaar geweest; te jong om van haar te worden afgenomen. Een dronken chauffeur, was de verklaring van de politie. Catherine had alles op alles moeten zetten om niet te worden verteerd door het verdriet om het plotselinge verlies. En nu dit.

‘Wilt u zeggen dat mama aan u verteld heeft dat ik geadopteerd ben en niet aan mij?’ De tranen stonden in haar ogen bij de gedachte aan dit verraad. ‘Waarom?’

De dokter schudde zijn hoofd. ‘Nee, nee.’ Hij liet wanhopig zijn schouders zakken. Opeens kreeg Catherine medelijden met de man tegenover haar. Hij was tenslotte slechts de boodschapper. ‘Sorry, ik heb dit niet handig aangepakt. Het zit zo. Jean heeft het nooit hardop toegegeven, maar als haar huisarts, Catherine, heb ik haar meerdere malen onderzocht. En wat ik zeker weet, is dat ze nooit een kind heeft gebaard. Geen enkel kind.’

Catherine wilde tegen iemand schreeuwen, en wie beter dan de man die onbewust mee had geholpen aan het bewaren van het geheim van haar moeder. Misschien was het wel niet zijn geheim geweest om te onthullen, maar hij had het al die jaren geweten en haar niets verteld. ‘Goed, ze heeft het u niet letterlijk verteld, maar u wist het, dokter Cabel. Waarom hebt u mijn ouders nooit iets over mij gevraagd?’ Ze hief haar handen. ‘Dacht u niet dat ik het recht had op de waarheid?’

De dokter ging blozen door haar kille woorden. ‘Ik wist niet alles. In het begin wist ik niet eens dat jij het níét wist. Ik had er makkelijk over kunnen beginnen tijdens de keren dat je bij me was in de praktijk. Zonder dat ik het wist had ik het geheim van je ouders zo kunnen verraden.’ Hij schudde zijn hoofd en fronste. ‘Daar zijn ze goed vanaf gekomen.’

Deze opmerking maakte Catherine nog kwader dan ze al was. ‘Goed vanaf gekomen? Zij heeft dit mijn hele leven voor mij verzwegen en u noemt het “goed vanaf gekomen?”’

Hij stak een hand op alsof hij de woede die ze over hem uit wilde gaan storten probeerde te bezweren. ‘Zo bedoelde ik het niet. Het spijt me echt dat je dit van mij moet horen. Ik kan alleen maar gissen dat ze nog niet bedacht had hoe ze het jou moest vertellen.’

Catherine schoot overeind en beende naar de schoorsteenmantel. Ze keek naar het familieportret dat erboven hing en voelde een felle steek van verraad in haar hart. Haar lachende moeder met haar mooie groene ogen en lichte huid leek haar spottend aan te kijken. Haar vader, zo sterk en betrouwbaar, stond achter haar, een en al trotse echtgenoot en vader. Pas toen Catherine krachtig uitademde merkte ze dat ze haar adem had ingehouden.

‘Ik kan wel een paar manieren bedenken,’ knarste Catherine met haar ogen tot spleetjes geknepen alsof het daardoor minder pijn zou doen. ‘Zoals: “Hé, je bent geadopteerd, mag ik de boter even?”’ Catherine draaide zich om en zag het verdrietige gezicht van de dokter. Ze had echt met hem te doen. Het was niet zijn schuld dat haar moeder gelogen had, sprak ze zichzelf toe. Toen ze naar hem keek bedacht ze echter nog iets. ‘U vertelt dit me nu pas omdat de geheimhouding arts-patiënt vervallen is omdat ze dood is, toch?’

Hij stond op en liep naar haar toe. Toen hij een hand op haar schouder legde voelde Catherine zich iets beter. ‘Deels, ja,’ zei hij zacht. ‘Maar ik vond ook dat je de waarheid moest weten. Ik ben meer dan gewoon je huisarts, Catherine.’ Hij klopte haar onhandig op de schouder. ‘Ik zou willen dat ik het je eerder had kunnen vertellen, maar ik kon het gewoon niet. Begrijp me alsjeblieft, lieverd, als het zou kunnen had ik je de pijn bespaard.’

Catherine probeerde te glimlachen maar de pijn was te heftig. ‘De enige persoon, of personen, die er iets aan hadden kunnen veranderen zijn dood.’ Ze maakte een zwaaiende handbeweging. ‘Die zijn begraven, samen met de antwoor-

den op alle vragen in mijn hoofd.’

De dokter stak zijn handen in zijn zakken en zei: ‘Misschien kun je iets vinden tussen de spullen van je moeder. Heb je alles al bekeken?’

Catherine dacht aan de slaapkamer van haar ouders en er gloorde een sprankje hoop. ‘Nee, nog niet. Ik moet nog een heleboel uitzoeken. Ik wilde vandaag aan de spullen in de kelder beginnen maar misschien kan ik beter in de slaapkamer beginnen.’ Ze had die kamer altijd gezien als hun privé-domein. Catherine had het moment om die kamer onder handen te nemen uitgesteld. Helaas had ze niet eindelijk de tijd. Ze was op zoek naar antwoorden omdat er blijkbaar heel veel was wat ze nog niet wist over zichzelf. Om te beginnen wilde Catherine weten wie ze was en waar ze vandaan kwam.

Hij knikte en glimlachte. ‘Dat is een goed idee. Misschien vind je daar een verklaring voor de keuze van je moeder om zo lang te wachten.’

Catherine haalde haar schouders op. ‘Wachten? U doet net of ze van plan was het me ooit te vertellen terwijl we dat nooit zullen weten.’

‘Jij en ik weten allebei dat je moeder geen greintje kwaad in de zin had,’ wees hij haar vriendelijk terecht. ‘Ze hield zielsveel van je. Ik weet zeker dat ze het ooit wilde vertellen. Daar geloof ik heilig in.’

‘Misschien wel maar dat verandert niets aan het feit dat ze me jarenlang voorgelogen heeft. Dat komt nooit meer goed, dokter.’

‘Dat klopt, maar probeer te onthouden dat het nooit haar bedoeling is geweest om jou pijn te doen.’

Catherine was leeg. Haar hart lag in puin en in haar hoofd heerste chaos. ‘Bedankt voor uw bezoek,’ zei ze en ze omhelsde de man die voor haar stond, waarbij ze kracht putte uit de manier waarop hij haar vasthield. Toen ze elkaar loslieten toverde Catherine een glimlach op haar gezicht. ‘Dit was vast niet makkelijk voor u. Sorry dat mijn ouders u in deze positie hebben gebracht.’

‘Ik hield van Jean en Russ. Het waren zulke lieve mensen.

Vrienden. Ik hoop dat je tussen hun spullen iets vindt waar je wijzer van wordt.' Hij liep naar de deur maar toen hij bijna in de gang stond draaide hij zich om en zei: 'Ik ben ook een vriend van jou. Bel me als je wilt praten, oké? Wanneer je maar wilt, Catherine.'

'Dank u wel, dat zal ik doen.'

Pas toen de dokter weg was gaf Catherine de strijd tegen de tranen op. Ze liet zich in de dichtstbijzijnde stoel vallen en hilde tot ze geen tranen meer had. Het was bijna etenstijd toen Catherine zich eindelijk weer in staat voelde om iemand te bellen. Mary, dacht Catherine, die zou wel weten wat ze moest doen. Dat was altijd zo.

Toen ze de opgewekte stem van haar vriendin door de telefoon hoorde, stortte Catherine bijna weer in. 'Mary, met Cat,' zei ze de bijnaam gebruikend die haar vriendin haar op de middelbare school had gegeven. 'Ben je druk vanavond?'

Mary lachte. 'Jezus, echt niet. Ik zit hier allenig sokken bij elkaar te zoeken en herhalingen van *Friends* te kijken. Zeg alsjeblieft dat we toch voor pizza en bier gaan.'

Mary had de avond ervoor gebeld en aangeboden om langs te komen. Dat deed ze vaker sinds Catherines ouders waren omgekomen. Sterker nog, Catherine had het de afgelopen twee maanden nooit gered zonder Mary. 'Ik, eh, ik weet niet waar ik moet beginnen.'

'Wat is er, lieverd?' vroeg Mary opeens serieus.

Omdat ze geen zin had alles uit te moeten leggen door de telefoon zei Catherine: 'Pizza en bier. En veel van allebei.'

'Laat dat maar aan mij over,' zei Mary. 'Ik ben zo snel mogelijk bij je. Houd moed.'

'Dankjewel,' zei Catherine. Haar stem trilde maar dat kon haar niet schelen.

Nadat ze opgehangen had leunde Catherine achterover en wachtte. Mary zou komen en dan zouden ze het samen oplossen, net als bij al die andere dingen waar ze de afgelopen jaren samen uit waren gekomen. 'Ik ben niet alleen,' herhaalde Catherine tegen zichzelf. Maar toen ze opkeek naar het familieportret voelde ze zich eenzamer dan ooit.

Of wel?

Als ze geadopteerd was, wie waren dan haar biologische moeder en vader? En had ze broertjes en zusjes? Vragen maalden rond in Catherines hoofd tot ze dacht dat ze ging overgeven. De waarheid kwam uiteindelijk altijd aan het licht, had haar moeder eens gezegd. Catherine schudde haar hoofd toen ze dacht aan haar moeder die deze wijsheid verspreidde. Ze keek nog eens naar het portret van haar grijnzende ouders. 'Als jullie nu eens de daad bij het woord hadden gevoegd,' beet Catherine ze toe.